ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΑ-ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΕΡΓΑ

Οποιουδήποτε είδους διακυβέρνηση και αν υπάρχει, στα πλαίσια της βιομηχανοποίησης και του πολιτισμού, αποτελεί πάντα μια διαδικασία επιβολής, εκμετάλλευσης και υποταγής. Έτσι και τα διλήμματα που τίθενται από τις πολιτικές ηγεσίες (βλ. δημοψήφισμα, εκλογές) βρίσκονται πάντα στην προοπτική της αναπαραγωγής της κυριαρχίας. Τα κράτη και οι πολιτικές διαδικασίες υπήρξαν και θα υπάρχουν όσο υπάρχει συστηματοποιημένη εκμετάλλευση, αιχμαλωσία έμβιων όντων και καταστροφή της βιόσφαιρας από τις μηχανές της προόδου. Η οργάνωση των ανθρώπων σε μεγάλα σύνολα και ειδικά η δόμηση μαζικών κοινωνιών βιομηχανικού τύπου έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεση την ύπαρξη κράτους, πόλεων και συνεπακόλουθα επιβολή ενός συγκεκριμένου νομοθετικού συστήματος. Οι μαζικές κοινωνίες και ο πολιτισμός σαν σύνολο εκτός από τους νόμους και τη συστηματοποιημένη βία έχουν ανάγκη τεράστιες ποσότητες ενέργειας και κατασκευαστικά-αναπτυξιακά έργα.

Σαν αναπτυξιακά έργα θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε όλες εκείνες τις τεχνολογίες και τις τεχνικές μεγάλου βεληνεκούς, οι οποίες στοχεύουν στη συντήρηση και τη διόγκωση του βιομηχανικού πολιτισμού. Τέτοια έργα σχετίζονται με το σχεδιασμό της παραγωγικής διαδικασίας, την παραγωγή ενέργειας και τη διανομή των εμπορευμάτων. Μερικά από αυτά είναι: οι αυτοκινητόδρομοι, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, η πολεοδομία, οι κάθε είδους βιομηχανικές εξορύξεις, η βιομηχανία των ΑΠΕ (ανανεώσιμων πηγών ενέργειας), τα φράγματα και οι εκτροπές ποταμών, τα πυρηνικά εργοστάσια και γενικά το εργοστασιακό σύστημα, το δίκτυο μεταφορών και το ηλεκτρικό δίκτυο.

Ο βιομηχανικός πολιτισμός υπάρχει με βάση τη συνεχή ανάπτυξη του σε επίπεδο τεχνικό, οικονομικό και κοινωνικό. Γι' αυτό κάθε θεσμός και πολιτική που επιβάλλεται από το κράτος στοχεύει στην περιβόητη ανάπτυξη και την πρόοδο. Ο συνεχής εκσυγχρονισμός της εκπαίδευσης και οι νομοθεσίες περί των οικονομικών είναι μόνο μερικά παραδείγματα θεσμών -διαδικασιών που ευθυγραμμίζονται στην προοπτική της ανάπτυξης και της αναπαραγωγής της κυριαρχίας.

Η εναντίωση στα αναπτυξιακά έργα εκκινεί από την ίδια τη θέληση για ζωή, την προάσπιση της ελευθερίας και του φυσικού κόσμου (που είναι έννοιες και καταστάσεις αλληλένδετες). Η επέλαση της προόδου του πολιτισμού κονιορτοποιεί το φυσικό κόσμο για να διογκώνει τη βιομηχανική κοινωνία-φυλακή. Ο φυσικός κόσμος εκλαμβάνεται από το κράτος, τις ιδιωτικές εταιρίες και από όσους έχουν χάψει την ιδεολογία τους ως οικονομικός-κοινωνικός ή ατομικός πόρος. Γι' αυτούς η Γη και ο ζωικός κόσμος υπάρχουν για να γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης για εμπορευματικούς-ανθρωποκεντρικούς και κοινωνικούς λόγους. Μάλλον είναι πολύ δύσκολο για τους περισσότερους που διαπαιδαγωγήθηκαν απ' το κράτος, το χριστιανισμό (ή άλλες μονοθεϊστικές θρησκείες) και την επιστήμη να καταλάβουν ότι η Γη δεν ανήκει ούτε σε καμιά μαζική κοινωνία ή κράτος, ούτε σε κανένα ιδιώτη. Ο θεσμός της ιδιοκτησίας και η ιδεολογία που τον συνοδεύει είναι καταστροφικά επινοήματα, όπως είναι συνολικά το εξουσιαστικό οικοδόμημα (ειδικά με την τεχνοβιομηχανική του υπόσταση), για τη Γη και την ελευθερία.

Στον ελλαδικό χώρο την περίοδο που διανύουμε, της λεγόμενης «κρίσης», οι εξαγγελίες για νέα αναπτυξιακά έργα ηχούν στα αφτιά πολλών σαν κάτι το ανακουφιστικό, όμως πιο πολύ θα λέγαμε ότι αυτές οι εξαγγελίες μοιάζουν με προαναγγελίες ολέθρου. Ο λόγος είναι απλός, τα αναπτυξιακά έργα στοχεύουν στη διαιώνιση της μαζικής κοινωνίας, της μαζικής εκμετάλλευσης και του μαζικού εγκλεισμού. Τα αναπτυξιακά έργα έρχονται για να ενισχύσουν και να εκσυγχρονίσουν τη μηχανή του πολιτισμού, που αυτό συνεπάγεται νέες πειθαρχίες και νέους όρους κυριάρχησης. Οι τεράστιες πόλεις και η αστική επέκταση λειτουργούν σαν ρουφήχτρες ενέργειας, καταπίνοντας τη ζωή του πλανήτη και παράγοντας τοξικά απόβλητα. Η επιτήρηση ανθρώπινων και μη ανθρώπινων όντων είναι απαραίτητος κανόνας για να λειτουργεί αυτός ο μηχανισμός και συνολικά το δίπολο παραγωγή-κατανάλωση. Οι διακρατικές πολιτικές, η παγκόσμια διακυβέρνηση, οι πολεμικές συρράξεις και ο οικονομικός στραγγαλισμός δισεκατομμυρίων ανθρώπων σχετίζεται με τις ενεργειακές πολιτικές των βιομηχανικών κρατών του σύγχρονου κόσμου. Η μηχανοποίηση της ζωής έχει να κάνει με ένα τεράστιο πλέγμα σχέσεων μέσα σε βιομηχανικές ζώνες και σε τεχνικά τοπία από τσιμέντο, μέταλλο και πλαστικό. Τοπία που συντηρούνται από τη βιομηχανία που γδέρνει, ανατινάζει και δηλητηριάζει τους φυσικούς βιότοπους, που αιχμαλωτίζει και εξοντώνει μαζικά το ζωικό κόσμο.

Ο τρόπος ζωής μας στα πλαίσια του βιομηχανικού πολιτισμού στηρίζεται στα αναπτυξιακά έργα και το

συνεχή εκσυγχρονισμό. Αυτό σημαίνει ότι κάθε οικονομικός τομέας είναι αλληλένδετος με αυτά τα έργα. Η εξάρτηση μας από το τεχνικό-κοινωνικό σύστημα είναι άμεση. Αυτή η εξάρτηση ονομάζεται από ορισμένους ως «φυσική εξέλιξη» στην οποία οφείλουμε να συμμορφωθούμε. Συνήθως οι ίδιοι αγνοούν ότι η μαζική κοινωνία είναι εν γένει ένα εξουσιαστικό κατασκεύασμα που πρέπει να σταματήσει να υπάρχει για να υπάρξει το έδαφος για ελεύθερη ζωή.

Το κράτος, σαν ο κατ' εξοχήν εξουσιαστικός θεσμός, νομοθετεί σε βάρος του φυσικού κόσμου. Το κράτος και οι νόμοι του βρίσκονται πάντα απέναντι στο φυσικό κύκλο της ζωής. Δάση ή άλλοι άγριοι βιότοποι γίνονται οικιστικές ζώνες για την ανάπτυξη της οικονομίας και της μαζικής κοινωνίας. Αγωγοί φυσικού αερίου κατασκευάζονται για να τροφοδοτηθεί το υπερκράτος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εξορύξεις διαφόρων μεταλλευμάτων και ιδίως τα λιγνιτωρυχεία σκορπούν τον καρκίνο. Υποθαλάσσιες εξορύξεις ή έρευνες για εξεύρεση υδρογονανθράκων πληθαίνουν στη Μεσόγειο. Νομοθεσίες εγκρίνουν γενετικά τροποποιημένους σπόρους να καλλιεργούνται στον ελλαδικό χώρο και αλλού. Νέα πυρηνικά εργοστάσια κατασκευάζονται στα παράλια της Τουρκίας. Η βιομηχανία της αιολικής ενέργειας επεκτείνεται διαρκώς. Ολόκληρος ο πλανήτης βρίσκεται στο στόχαστρο του βιομηχανικού πολιτισμού, τα αναπτυξιακά και ενεργειακά έργα είναι το μέσο για να κινείται η παγκοσμιοποιημένη μηχανή του.

Ο τομέας του τουρισμού, όπως και συνολικά ο τριτογενής τομέας παραγωγής, στηρίζονται στα μεγάλα αναπτυξιακά έργα. Γι' αυτό δρόμοι, ξενοδοχεία και άλλες υποδομές «αναψυχής» κτίζονται πάνω σε παραλίες και δασικές περιοχές. Πλοία και αεροπλάνα πηγαινοέρχονται για να ικανοποιήσουν το ανθρωπολογικό μοντέλο του τουρίστα και του σύγχρονου αστού. Η βιομηχανία του τουρισμού κουβαλάει ταυτόχρονα μια ιδεολογία που δεν διαφέρει καθόλου από τη συνολική αλαζονική ιδεολογία του αστισμού που πουλάει σαν θέαμα το φυσικό κόσμο αλλοιώνοντάς τον σύμφωνα με τις ανθρωποκεντρικές και καταναλωτικές του ορέξεις.

Ο δαιδαλώδης καταμερισμός εργασίας που αναπτύσσεται στο σύγχρονο παγκόσμιο βιομηχανικό χάρτη είναι πλήρως συνδεδεμένος με τα μεγάλα αναπτυξιακά και ενεργειακά έργα. Η ανάπτυξη της εργασίας είναι κάτι το συνώνυμο με την επέκταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Όταν αναπτύσσεται η εξειδίκευση αναπτύσσεται παράλληλα η διαδικασία της παραγωγής-κατανάλωσης και όλο αυτό απαιτεί πειθαρχία και επιτήρηση.

Τα αναπτυξιακά-ενεργειακά έργα είναι τεχνήματα πολυεθνικών εταιριών και οργανισμών που συνδέονται με κρατικά και ιδιωτικά συμφέροντα. Αυτοί οι θεσμοί και τα συμφέροντα είναι στυλοβάτες της μαζικής κοινωνίας. Η εκπόνηση των αναπτυξιακών έργων βασίζεται αναμφισβήτητα στη συμβολή της επιστημονικής γνώσης στον ακριβή σχεδιασμό της παραγωγικής διαδικασίας. Εκπαιδευτικό σύστημα, καταμερισμός εργασίας, επιστημονική γνώση και τεχνολογία αποτελούν αδιαχώριστα μέρη στο συνεκτικό μόρφωμα της κυριαρχίας.

Γιατί όμως επιβιώνει ένα τέτοιο σύστημα; Τι θα μπορούσε να σταματήσει αυτή τη μεγαμηχανή; Όσοι εφησυχάζονται και επιλέγουν συνειδητά το δρόμο της προσαρμογής και συμβάλλουν συνειδητά στην πρόοδο του πολιτισμού έχουν πάρει ήδη θέση για την υπεράσπιση της κυριαρχίας και την εξουδετέρωση της άγριας φύσης. Οι ίδιοι θα πρέπει να περιμένουν και τις αντιδράσεις ενάντια στη συστηματοποιημένη βία που παράγει το τεχνοβιομηχανικό σύστημα.

Ο αγώνας ενάντια στα κράτη, τη συστηματοποιημένη εξημέρωση, τη βιομηχανοποίηση, τον εγκλεισμό και τα ιδεολογήματα του πολιτισμού (ανθρωποκεντρισμός, πρόοδος, γραμμικός χρόνος, εργατισμός κ.α.) είναι μονόδρομος για την προάσπιση της ζωής και της άγριας ελευθερίας. Ο θεσμός της μαζικής κοινωνίας, του κράτους και ο πολιτισμός σαν σύστημα συνολικά είναι νοσηρά κατασκευάσματα. Το θεωρητικό υπόβαθρο του πολιτισμού βρίσκεται σε αντιλήψεις που όρισαν το φυσικό κόσμο ως αντικείμενο και τον πολιτισμένο άνθρωπο σαν κάτι το ανώτερο. Οι προοδευτικές φιλοσοφίες ενίσχυσαν επαναστάσεις και κοινωνικούς μετασχηματισμούς που οδήγησαν σε κάποιο είδος μαζικό εγκλεισμό και αιχμαλωσία. Η καταναλωτική αλαζονεία και ο μαζοποιημένος-εξατομικευμένος βίος του πολιτισμένου σύγχρονου ανθρώπου παράγεται πολιτισμικά και κοινωνικά. Η επιδίωξη ενός άλλου τρόπου ζωής χωρίς τη μαζοποίηση και τους θεσμούς στοχεύει στην απελευθέρωση που δεν σχετίζεται με τα μπουντρούμια της ανάπτυξης και της προόδου. Η αστική ανάπτυξη ή θα εμποδιστεί ή θα καταπιεί ό,τι όμορφο και ελεύθερο υπάρχει.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ – ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΓΗΣ.

ΚΑΝΕΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟ ΕΡΓΟ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΩΝ ΠΗΓΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ.

Συναντήσεις αναρχικών ενάντια σε κάθε μορφή εγκλεισμού και την καταστροφή της βιόσφαιρας από την κυριαρχία
synantiseis.a@espiv.net